

DOMINGO III DE CUARESMA (CICLO A)

El contexto socio-religioso del evangelio de hoy es importante para captar el mensaje.

Jesús pasa por territorio de herejes. Así consideraban los judíos a los samaritanos, y los samaritanos a los judíos. Es una vieja historia de odios, de rencores, de desprecios, de enfrentamientos a causa de la religión. Unos y otros pensaban que su dios era el mejor, y su templo, y su monte santo, y su agua y sus fuentes. La escena se sitúa en Samaría. Un judío religioso debía evitar todo contacto con los samaritanos, no solamente impuros, sino herejes, y lo que menos se podía pensar era en pedirles a ellos de comer o de beber.

Jesús fatigado del camino, deja Jerusalén, va hacia Galilea, y pasa por Samaría que era un lugar que evitaban los judíos piadosos. Jesús, un hombre, un judío, y si queremos Dios, «pide» a una mujer pecadora y herética. Jesús, a una samaritana, a una persona que por herejía solo podía dar hastío y maldición, le pide. Ya sabemos que Jesús le pide para dar él mucho más. El diálogo es sabroso, es un diálogo con alguien maldito, y encima, mujer. Por eso se sorprenden los discípulos.

Jesús no pasa por casualidad por aquél camino. Había elegido él mismo el camino por el que debía pasar. Se siente cansado, pero, más que por el camino, a causa de estas disputas religiosas sin sentido. Le pide a la mujer agua. Llega pidiendo, no ofreciendo. Existe desconfianza, aunque Jesús ha venido para ofrecer a estos herejes un espíritu nuevo, un agua viva, un culto nuevo, un Dios verdadero. El agua del pozo estaba encerrada y el pozo era hondo: representa el judaísmo y el samaritanismo. Es una crítica a las religiones que ponen tanto empeño en sus cosas, en sus tradiciones, en sus costumbres y en sus normas. A una y otra religión les faltaba el agua viva, carecían de Espíritu y de verdadera adoración. Vemos a Jesús que escucha las quejas de la mujer samaritana contra los judíos. Pero Jesús no representa a los judíos, aunque sea confundido con uno de ellos. Advirtamos que Jesús pide, para dar; pregunta, para responder; siente sed, para ofrecerse como agua viva. Jesús tiene sed de la sed de la samaritana, sed de amor, de verdad, de libertad de corazón.

Con esa dinámica de contraste, Jesús propone una religión nueva y un culto nuevo: el culto en Espíritu y verdad. El Espíritu Santo dará a conocer cuál es el culto que tiene sentido: conocer a Dios verdadero, el adorarlo como Padre, y vivirlo en fraternidad.

Pero los judíos y los samaritanos no adoran precisamente a un Dios como Padre, sino a un dios que ellos mismos se han creado a su modo y a su manera, el dios que justifica sus odios y sus rencores, un dios que lanzan contra los demás, para sentirse buenos ellos. Esa religión, que muchas veces sigue siendo la dinámica de nuestras religiones actuales, es un contra-Dios, un contra-el-hombre-hermano, y es un anti-evangelio.

Son muchos los desafíos que esta narración evangélica nos sugiere. Ese pedir para dar, ese ofrecer en nombre del Dios vivo la felicidad y la vida verdadera, es lo propio de la “religión” de Cristo. El relato nos muestra a un Jesús que en este caso no es un simple judío, sino el Dios encarnado, que habla y dialoga con una mujer que descubre algo nuevo que viene de Dios.

Y entonces todo cambia. Se dejan de lado historias pasadas, las reglas, los prejuicios que atenazan el corazón y encarcelan el alma de la gente religiosa. Y hacen posible descubrir verdaderamente a Dios como Padre, que renueva y sana el corazón.

Pidamos por intercesión de Virgen María y de San José, el Espíritu Santo, que nos conceda esa profunda conversión interior, la verdadera libertad de los hijos de Dios.

ТРЕТЯ НЕДІЛЯ ПОСТУ (ЦИКЛ А)

Соціально-релігійний контекст сьгоднішнього Євангелія важливий для розуміння його змісту.

Ісус проходить через територію єретиків. Так юдеї ставилися до самарян, а самаряни до юдеїв. Це давня історія ненависті, образи, презирства і протистояння через релігію. Той чи інший народ вважав, що їхній бог найкращий, і їхній храм, і їхня свята гора, і їхня вода, і їхні джерела - найкращі. Дія відбувається в Самарії. Релігійний єврей повинен був уникати будь-якого контакту з самарянами, які були не тільки нечистими, але й єретиками, і останнє, про що можна було думати, - це просити у них їжі або пиття.

Ісус, втомлений дорогою, залишає Єрусалим, прямує до Галілеї і проходить через Самарію, яку побожні євреї уникали. Ісус, чоловік, юдей, і якщо ми хочемо Бога, "просить" грішну і єретичну жінку. Ісус, самарянка, людина, яка своєю ерессю могла принести лише нудьгу і прокляття, запитує її. Ми вже знаємо, що Ісус просить її дати йому набагато більше. Діалог смачний, це діалог з проклятою людиною, та ще й з жінкою. Ось чому учні здивовані.

Ісус не випадково проходить цією дорогою. Він сам вибрав дорогу, якою мав іти. Він відчуває втому, але не через дорогу, не через ці безглузді релігійні суперечки. Він просить у жінки води. Просить, а не пропонує. Є недовіра, хоча Ісус прийшов, щоб запропонувати цим єретикам новий дух, живу воду, нове поклоніння, істинного Бога. Вода в криниці була замкнена, а криниця глибока: вона представляє юдаїзм і самаритянство. Це критика релігій, які так багато уваги приділяють власним речам, традиціям, звичаям і нормам. Обом релігіям бракувало живої води, бракувало Духа і справжнього поклоніння. Ми бачимо, як Ісус слухає скарги самарянки на євреїв. Але Ісус не представляє юдеїв, навіть якщо його приймають за одного з них. Зауважте, що Ісус просить, щоб дати; Він просить, щоб відповісти; Він спраглий, щоб запропонувати себе як живу воду. Ісус спраглий спраги самарянки, спраги любові, правди, свободи серця.

Цією динамікою контрасту Ісус пропонує нову релігію і нове поклоніння: поклоніння в Дусі та істині. Святий Дух відкриє, яке поклоніння має сенс: пізнати істинного Бога, поклонятися Йому як Отцю і жити в братерстві.

Але юдеї та самаряни не поклоняються Богові як Отцеві, а богові, якого вони створили для себе у власний спосіб і на власний лад, богові, який виправдовує їхню ненависть і їхні образи, богові, якого вони кидають проти інших, щоб відчувати себе добре. Ця релігія, яка часто все ще є динамікою наших релігій сьогодні, є контр-Богом, контр-людиною-братом і анти-Євангелієм.

Є багато викликів, які ставить перед нами ця євангельська розповідь. Це прохання, щоб дати, це жертвування в ім'я живого Бога щастя і правдивого життя - це те, що притаманне "релігії" Христа. Історія показує нам Ісуса, який в даному випадку не є простим євреєм, але втіленим Богом, який розмовляє і веде діалог з жінкою, яка відкриває для себе щось нове, що походить від Бога.

І тоді все змінюється. Минулі історії, правила, упередження, які стискають серце і ув'язнюють душу релігійних людей, відходять убік. І дають можливість по-справжньому відкрити Бога як Отця, який оновлює і зцілює серце.

За заступництвом Діви Марії та святого Йосифа просімо Святого Духа, щоб Він дарував нам це глибоке внутрішнє навернення, справжню свободу дітей Божих.